

鬼知道 我经历了什么
พวกเขา
ไม่รู้
ชีวิตนี้
ฉันผ่าน
อะไรมาบ้าง 3

โมเดิร์น (莫晨欢) เขียน
เดินเบิ่งทวน, Tear แปล
Aluma ภาพ

คำนำ

ถึงคราวที่วงการศาสตร์ลับต้องมารวมตัวกันครั้งใหญ่เพื่อช่วยป้องกันภัยจาก
ชุมพลังลึกลับที่ดูแล้วความร้ายกาจไม่ใช่แค่ไม่ธรรมดา แต่ถึงขั้นสามารถล้มล้าง
วงการศาสตร์ลับได้เลยทีเดียว...แบบนี้ต้องวางแผนอพยพ!

'เย่จิ้งจื่อ' ในฐานะเทียนชื่อรุ่นเยาว์ที่รั้งอันดับหนึ่งของโมโตว (ที่ยังไม่มีแว่วว่า
ใครจะมาโค่นได้) จึงได้เร่งเดินทางไปรวมกับเหล่าเทียนชื่อผู้อาวุโสเพื่อคิดหาวิธีการ
รับมือกับเหตุร้ายแรงที่เกิดขึ้น ส่วนทางด้าน 'ซีจยา' ที่ตอนนี้ถือเป็นสมาชิกคนหนึ่งใน
ในวงการศาสตร์ลับอย่างเต็มตัวแล้วก็ได้มาร่วมแรงในครั้งนี้ด้วย แต่แล้วก็เกิดเหตุ
ไม่คาดฝันเมื่อสุรภัยอายุในร่างไตรอสุรของเย่จิ้งจื่อตื่นขึ้นมา

เรื่องราวที่ดำเนินไปในเล่มนี้ นอกจากจะประกอบไปด้วยความตื่นเต้นตื่นใจและ
ความขบขันที่แต่ละตัวละครนำมาประชันกันอย่างไม่มีการยอมใครแล้ว ขอแอบ
กระซิบว่ายังมีความซาบซึ้งชวนให้เสียน้ำตา (แห่งความสุข) อยู่ด้วย ถ้าพร้อมแล้ว
ไปติดตามกันต่อใน 'พวกผีรู้ดี ชีวิตนี้ฉันผ่านอะไรมามาก' เล่มสามกันเลยละ

นักอ่านทุกท่านพร้อมแล้วหรือยังที่จะท่องไปในวงการศาสตร์ลับอีกครั้ง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* นักพรตจีซาน

เทียนซืออาวโลของวงการศาสตร์ลึกลับ สหายเก่าของอึ้งลิ่งจื่อ ผู้เป็นอาจารย์ของเย่จิ้งจื่อ เขาคือผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวจากเหตุการณ์ที่เข้าไปเจอปีศาจภัยแล้งพันปีในสุสานโบราณ และถึงจะดูพึ่งพาไม่ค่อยได้สักเท่าไร (ในบางครั้ง) แต่ก็ถือเป็นหนึ่งในผู้อาวโลเพียงไม่กี่คนที่มีอาคมสูงสุดเท่าที่วงการศาสตร์ลึกลับมีอยู่ในปัจจุบัน

* นักพรตเจิ้งชิว

เทียนซืออาวโลเจ้าสำนักจื่อเวยชิง นับเป็นเทียนซือที่มีความสามารถและแข็งแกร่งมากที่สุดของวงการศาสตร์ลึกลับในปัจจุบัน ขณะนี้มีอายุหนึ่งร้อยสามปี โดยตอนที่ยังหนุ่มเขาเป็นรองเพียงแค่อึ้งลิ่งจื่อเท่านั้น

* อาจารย์บู๊ลิ้ง

เจ้าอาวาสคนปัจจุบันของวัดต้าวันโช่ว ภิกษุอาวโลที่เผลอไปเปิดสุสานปฐมจักรพรรดิเข้า อีกทั้งยังเป็นคนที่ส่งข่าวซุบซิบไปให้ 'พวกผีรู้ดี' จนเป็นจุดเริ่มต้นของข่าวสะเทือนวงการศาสตร์ลึกลับที่เล่าต่อกันไปว่าเย่จิ้งจื่อมีคู่หมั้น

* นักพรตจู่จ้าว

ชายชราเคราขาว หนึ่งในเทียนซืออาวโลของวงการศาสตร์ลึกลับ เป็นเลิศในด้านการทำนาย ปัจจุบันอยู่ที่สำนักเทียนจี สำนักที่ขึ้นชื่อและเป็นที่ยอมรับเรื่องความสามารถในศาสตร์การทำนาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

มีการใช้ความรุนแรง มีการกล่าวถึงเลือด สภาพศพ

การกินเนื้อฟัวพันธุ์เดียวกัน

สถานการณ์อันน่าขยะแขยง การข่มขืน การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

และการฆ่าตัวตาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 31

กุมารทองที่มาจากประเทศไทยตอนนี้เกิดจากการรวมตัวกันของพลังหยินอันชั่วร้าย ซึ่งแตกต่างจากผีจีนอย่างสิ้นเชิง

วิญญาณเร่ร่อนของจีนหลังจากที่ตายไปหยินหยางจะผกผัน โดยพลังหยินจะแข็งแกร่งและรังสีอำมหิตจะเข้าสู่ร่างกาย ต่อจากนั้นก็จะไร้ซึ่งพลังชีวิต หากแต่ไม่มีพลังชั่วร้าย ตำรา 'ไหวนานจือ'* กล่าวไว้ว่าผู้สูงส่งมีกลิ่นอายความชอบธรรม คนต่ำช้ามีกลิ่นอายความชั่วร้าย เมื่อนำมาพูดถึงเรื่องผีก็ตีความได้ว่ามีได้ทั้งพลังหยินและรังสีอำมหิต แต่จะไม่มีพลังชั่วร้ายอย่างแน่นอน

พลังหยินและรังสีอำมหิตเป็นการเปลี่ยนแปลงตามธรรมชาติจากธาตุทั้งห้าแห่งฟ้าดิน

ยกตัวอย่างเช่นชีจยาที่มีร่างหยินสุดชั่ว ส่วนมัจจุราชเย็นนั้นมีร่างไตรอสูรเมื่อ 'พวกผีรู้ดี' พุดถึงร่างกายที่มีคุณสมบัติพิเศษของพวกเขา เหล่าเทียนซือในวงการศาสตร์ลี้ลับต่างก็พากันอิจฉาจนตาแดงก่ำ แต่ไม่มีใครคิดเลยว่าพวกเขาเป็นวิญญาณชั่วร้ายหรือสัตว์ประหลาด

ในประเทศจีนแม้จะมีผีอาฆาตบางส่วนที่ฆ่าคนกระทั้งมีกลิ่นอายแห่งบาปติดตัว แต่ก็ไม่มีพลังงานชั่วร้าย เพราะผีอาฆาตบางคนได้รับความอยุติธรรมอย่างใหญ่หลวงในช่วงที่ยังมีชีวิตอยู่ หลังจากตายไปจึงมี

* 'ไหวนานจือ' เป็นตำราโบราณซึ่งรวบรวมข้อมูลไว้หลายแขนง โดยหลิวอัน ในช่วงราชวงศ์ฮั่น

ความอาฆาตรุนแรง และคนที่พวกผีเหล่านั้นฆ่าก็คือคนที่ทำร้ายพวกมัน เพราะฉะนั้นเวลาฆ่าคนก็ฆ่าอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาและดำเนินตามเจตนารมณ์เดิม ถึงแม้หลังจากนั้นจะถูกหลังเสียชีวิตลงโทษจนวิญญาณแตกสลาย แต่ก็ถือว่าเป็นการตายอย่างมีความหมายและสง่าผ่าเผย

แต่กุมารทองนั้นเป็นสิ่งชั่วร้ายอย่างหนึ่ง

กุมารทองที่คนไทยบูชา แต่เดิมเป็นทารกที่ตายในครรภ์ กุมารทองที่ดีที่สุดคือทารกที่ตายจากการถูกผ่าออกจากท้องแม่ทั้งเป็นตอนอายุครรภ์ได้แปดหรือเก้าเดือน จากนั้นก็ใช้ไสยศาสตร์ไทยปิดผนึกทารกที่ตายแล้วไว้ในภาชนะที่รวบรวมพลังหยินพิชทั้งห้า* เอาไว้ หลังจากนั้นแปดสิบเอ็ดวันต่อมา ก็จะกลายเป็นกุมารทองที่น่ากลัวที่สุด

หากกุมารทองได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดีก็สามารถชิงโชคชิงลาภของผู้อื่นมาได้ อีกทั้งยังนำพาไปสู่เส้นทางที่โรยไปด้วยกลีบกุหลาบ การเลื่อนตำแหน่ง และความมั่งคั่ง แต่ถ้าหากเลี้ยงไม่ดีหรือมีข้อผิดพลาด ผู้เป็นเจ้าของก็อาจถูกกุมารทองย้อนมาทำร้ายจนถึงตายได้

นี่เป็นครั้งแรกที่ซีจยาจับผีต่างชาติได้ ห้องนี้เต็มไปด้วยพลังหยินสีดำเข้มข้น เขามองไม่เห็นอะไรเลย มีเพียงสัมผัสที่เหนียวเหนอะหนะและเย็นเฉียบบนมือเท่านั้นที่เตือนเขาว่าผีต่างชาติตนนี้อาจจะน่าขยะแขยงมาก

เยจิงจือยืนอยู่ในตำแหน่งที่สองซึ่งใกล้กับซีจยามากที่สุด เมื่อซีจยาจับกุมารทองตนนี้ได้ เขาก็เดินเข้าไปอย่างรวดเร็วแล้วหยิบกระดาษยันต์แผ่นหนึ่งออกมา ปากก็ท่องคาถาพลาถเอามันไปติดไว้บนร่างของกุมารทอง

กระดาษยันต์แปลงแสงสีทองเจิดจ้า จากนั้นพลังหยินในห้องก็สลายไปด้วยความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

หลังจากที่ซีจยามองเห็นสิ่งที่อยู่ในมืออย่างชัดเจน เขาก็รีบสะบัดมันออกไปด้วยความรังเกียจ และเมื่อมองลงไปที่มีมือของตัวเองอีกครั้งเขาก็เห็นว่ามือของตนนั้นสะอาดสะอ้าน พลังหยินชั่วร้ายพวกนั้นไม่ได้เปื้อนติดมือ แต่จากแค่ที่ได้สัมผัสก็น่าสะอิดสะเอียนมากพอแล้ว

* พิชทั้งห้าหรือสันต์ห้าพิช คือ ภู ตะขาบ กบ แมงป่อง และกิ้งก่า

ที่จายกับเยจิงจือก็หันหน้ามองกุมารทองตนนั้น

นี่คือทารกที่ทั่วทั้งร่างถูกห่อหุ้มด้วยพลังหยิน ขนาดตัวไม่ต่างจากทารกแรกเกิดนัก แต่ทั้งตัวเต็มไปด้วยสีเขียวม่วงอันน่าสยดสยอง สีม่วงเข้มแทรกซึมจากภายในร่างของกุมารออกมาด้านนอก ตามร่างมีรอยเขียวช้ำเล็กๆมากมายรวมตัวกันอย่างหนาแน่น ทั้งร่างมีแต่รอยช้ำภายหลังการตายที่ขยายตัวขึ้นมาราวกับศพที่ตายไปแล้วสิบวัน

พลังงานหยินทั้งหมดในห้องสลายหายไป แสงไฟสว่างขึ้น ปรากฏให้เห็นภาพที่ผีเด็กตนนี้จ้องไปยังซีจยาและเยจิงจืออย่างดูร้าย พร้อมกับคำรามกรู้อย่างบ้าคลั่ง ใบหน้าสีม่วงเข้มมีลักษณะยุบๆ บูนๆ อีกทั้งยังมีเส้นเลือดปูดโปนไขว้กันไปมาราวกับกิ่งก้านของต้นไม้ที่แข็งแรง

เยจิงจือมองรอยเขียวช้ำเหล่านี้พลางพูดเสียงเย็น "นี่น่าจะเป็นที่กักเก็บพลังงานชั่วร้ายของกุมารทอง ทารกที่ตายในครรภ์โดยไม่เคยสัมผัสกับโลกภายนอกจะเกิดมาพร้อมกับพลังหยินทั้งหมดในร่างกายของแม่ จากนั้นก็ใช้พิษทั้งห้าแทรกซึมเข้าไปในร่างของทารกที่ตายแล้วเพื่อผนึกพลังงานชั่วร้ายไว้ในร่างกาย แล้วสุดท้ายก็จะกลายเป็นกุมารทองที่แท้จริง"

ตอนนี้ซีจยารู้สึกพะอืดพะอมมาก เขารู้สึกว่ากุมารทองตนนี้น่าขยะแขยงยิ่งกว่าบรรดาผีอาฆาตที่หัว แขน หรือขาขาดที่ตัวเองเคยจับมาเสียอีก แต่สิ่งที่สำคัญและเร่งด่วนที่สุดคือต้องจัดการเรื่องผู้บาดเจ็บก่อน

เยจิงจือท่องคาถาแล้วดิ่งขวิดสีทองเล็กๆ ออกมาจากด้านหนึ่งของคู่เซียงชิงหลี่ จากนั้นก็เปิดขวิดแล้วยื่นไปที่กุมารทอง ส่งผลให้กุมารทองส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะถูกดุดเข้าไปในขวิด

หลังจากนั้นซีจยาก็ก็นั่งประคองได้อย่างง่ายดาย

คนในกองถ่ายส่วนใหญ่กลับไปแล้ว เหลือเพียงพวกผู้กำกับไม่กี่คนเมื่อจู่ๆ ก็เห็นซีจยา ผู้กำกับและผู้เขียนบทต่างพากันตกตะลึง ต่อมาเมื่อเห็นฟางโมถึงซึ่งถูกผู้จัดการแบกขึ้นหลังออกมา พวกเขา ก็รีบเข้าไปหา แล้วช่วยรณนำตัวรณมาจอบเงินฟางไปส่งโรงพยาบาล

หลังจากเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาล ฟางโมถึงก็เข้าห้องผ่าตัดเพื่อเย็บแผล

และให้เลือด สรุปร่าไม่มีปัญหาอะไรมาก แต่ผู้จัดการคนนั้นจะกล่าบอกผู้กำกับ ได้อย่างไรกันว่าคราวนี้ผีเด็กมาตามรังควาน คืบนี้ข้ากลัวจนปัสสาวะแทบราด ไม่ง่ายเลยกว่าจะหยุดนอนที่สิ้นเทาอย่างคุณไม่อยู่ได้ เขาต้องให้ข้อมูลกับหมอ ต่อด้วยบอกผู้กำกับว่า "เมื่อก็มีแจกันแตกในห้องพักนะครับ พี่ฟางไม่ทันระวัง เลยโดนบาดเข้า ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร"

การที่ตัวคุณไม่เป็นอะไรนั่นคือสิ่งสำคัญที่สุด ผู้กำกับเลยไม่ได้สืบสาว เจาะลึกลงไปอีก ทว่าตอนออกจากโรงพยาบาลเขากลับบอกร่องผู้กำกับเงินว่า "พรุ่งนี้พาพระสองรูปมาดูที่กองถ่ายด้วยนะ นี่มันผิดปกติเกินไปแล้ว เกิดเรื่องขึ้น สองครั้งแล้วก็เข้าโรงพยาบาลสองครั้งในสิบวันกองถ่ายเราไปลวงเกินสิ่งอัปมงคล อะไรมาหรือเปล่า นายไปหาอาจารย์มาดูหน่อยเถอะ"

ร่องผู้กำกับเงินรับคำทันที

หลังจากเอาตัวรอดจากผู้กำกับทางฝั่งนี้ไปได้ เวลาเที่ยงคืนซึ่งจายกับ เย้จี้จือก็ขับรถมาถึงโรงพยาบาล อาจารย์เย่หยิบยวพิเศษในกระเป๋าดูคนออกมา ฟางไม่ถึงกินไปเพียงเม็ดเดียวก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นทันที จากนั้นก็ ทายาสำหรับทาหลังบนแผล หลังจากปวดแสบปวดร้อนอยู่ช่วงหนึ่งรอยแผลก็ จางหายไปและกลับคืนสู่สภาพเดิม

ผู้จัดการที่อยู่ด้านข้างมองตาค้างพูดไม่ออก

ตอนนี้ฟางไม่ถึงหายดีโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ร่างกายยังอ่อนแออยู่เล็กน้อย เนื่องจากก่อนหน้านี้เสียเลือดมากเกินไป เขานอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย มองดูซึ่งจาย อย่างสุขุม ก่อนจะมองไปที่เย้จี้จือ จากนั้นก็พูดอย่างเคร่งขรึมว่า "ขอบคุณ อาจารย์ทั้งสองคนนะครับสำหรับความช่วยเหลือ ซึ่งจาย ถ้าไม่ได้พวกคุณช่วย คราวนี้ผมคงตายด้วยน้ำมือของกุมารทองไปแล้วแน่ๆ"

ซึ่งจายบอก "จริงๆ แล้วต้องขอบคุณอาจารย์เย่เป็นส่วนใหญ่ครับ ผม ไม่รู้วิธีหากุมารทองเลย แล้วอาการบาดเจ็บของคุณก็หายดีเพราะยาของ อาจารย์เย่ด้วย"

ฟางไม่ถึงมองไปที่เย้จี้จือ "ขอบคุณครับอาจารย์เย่"

เย่จิ้งจื่อพยักหน้าเป็นการตอบรับ

กุมารทองถูกจับได้แล้ว แต่ก็ยังต้องถามให้แน่ชัดอยู่ที่ว่าต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้คืออะไร

ฟางโมถึงนั่งอยู่บนเตียงผู้ป่วย หลังจากทบทวนความทรงจำอย่างถี่ถ้วน อยู่พักหนึ่งเขาก็พูดขึ้นอย่างเย็นชา

"ผมพอจะเดาได้แล้วว่าใครเป็นคนเลี้ยงกุมารทองคนนี้ ก่อนหน้านี้ อาจารย์เย่บอกว่ากุมารทองต้องมีคนเลี้ยงถึงจะมีชีวิตรอดใช่ไหมครับ เมื่อสามเดือนก่อนตอนผมไปถ่ายโฆษณาที่ประเทศไทย มีอีกคนที่ไปกับผมด้วย แล้วผมก็เพิ่งเริ่มมีเคราะห์บ่อยๆ ช่วงไม่กี่เดือนมานี้เอง ถ้าคิดให้ดีๆ ก็มีแต่คนคนนั้นเท่านั้น"

เห็นได้ชัดว่าผู้จัดการก็คิดออกเหมือนกันว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ถึงได้พูดขึ้นด้วยความโกรธ "ก็แค่ชนะเขาในการแข่งเป็นฟรีเซ็นเตอร์ไม่ใช่เหรอ นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะคิดเอาชีวิตพี่ฟางด้วยวิธีการต่ำช้าแบบนี้ สกปรกจริงๆ!"

ชีจยาเป็นเด็กใหม่ในวงการบันเทิง ซ้ำยังเป็นแค่นักแสดงตัวเล็กๆ ในแนมอีกต่างหาก เขาจึงไม่ค่อยเข้าใจถึงความซับซ้อนในวงการนี้ แต่เมื่อฟางโมถึงมีผู้ทางความคิดอยู่แล้วก็คงจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตัวเอง

ทั้งสองสอบถามเพิ่มเติมว่าในช่วงไม่กี่เดือนมานี้ฟางโมถึงประสบอุบัติเหตุแบบใดมาบ้าง เย่จิ้งจื่อคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกว่า "วงการศาสตร์ลี้ลับมีองค์กรเฉพาะสำหรับจัดการกับเหตุการณ์แบบนี้อยู่ เดี่ยวผมจะรายงานเรื่องนี้ไปแล้วอีกสองวันอาจจะมีคนมาที่นี่เพื่อตรวจสอบสถานการณ์โดยละเอียดจากพวกคุณนะครับ"

ผู้จัดการของฟางโมถึงถูกรีเซตมุมมองที่มีต่อโลกใหม่ เขาอึ้งจนตัวแข็งที่ออกราวกับไม้สลักรูปทรงไก่* ส่วนฟางโมถึงนั้นยังถือว่าสงบเยือกเย็น เพียงแค่เอ่ยถามว่า "วงการศาสตร์ลี้ลับเหรอครับ"

ชีจยาพยักหน้า "ครับ อาจารย์เย่เป็นเทียนซือมือปราบฝีมืออาชีพรวงการศาสตร์ลี้ลับ..." หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง ชีจยาก็พยายามแสดงท่าทีให้

* แข็งที่ออกราวกับไม้สลักรูปทรงไก่ หมายถึงตะลึงตกใจจนยืนแข็งเหมือนหุ่นไก่

ดูเครื่องขีรึมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ "วงการศาสตร์ลึกลับก็ค่อนข้างเชื่อถือได้เหมือนกัน คุณสบายใจได้ครับ พวกเขาน่าจะช่วยแก้ปัญหาพวกนี้ได้"

ฟางโมถึงพยักหน้าพาลางครุ่นคิด

อันที่จริงก่อนที่จะมาโรงพยาบาล เย้จิ้งจ๊อได้ติดต่อกับแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สำหรับคดีอาญาในหมู่คนทั่วไปจะแจ้งตำรวจเพื่อเคลียร์คดี แต่เมื่อมีการใช้อาคมศาสตร์ลึกลับ ตำรวจย่อมช่วยไม่ได้แน่นอน โดยแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับจะเป็นผู้ลงมือเคลียร์คดีเหตุการณ์ผิดปกติประเภทนี้

ชีจยาซื้อผลไม้มาจากบริเวณทางเข้าโรงพยาบาล เขาวางมันลงบนโต๊ะเบาๆ แล้วตั้งใจว่าจะออกไปกับเย้จิ้งจ๊อ เมื่อเห็นดังนั้นฟางโมถึงก็เหลือบตามอง ก่อนจะส่งสายตาให้ผู้จัดการของตัวเอง ผู้จัดการจึงก้าวไปด้านหน้าทันที โดยได้นำบัตรเอทีเอ็มไปยัดใส่มือของชีจยา

ชีจยาหันกลับไปมองฟางโมถึงด้วยความตกใจ

ราชาจอเงินฟางพูดยิ้มๆ "ถึงนี่จะเป็นครั้งแรกที่ผมได้ยื่นเกี่ยวกับวงการศาสตร์ลึกลับ แต่มันก็เข้าใจธรรมชาติเยี่ยมดี ชีจยา อาจารย์เย้ ขอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของพวกคุณนะครับ"

ฟางโมได้กำจัดผีชั่วร้ายมามากมาย ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รับเงินแบบจริงๆ จังๆ ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยจึงคืนบัตรกลับไปให้ผู้จัดการแล้วพูดว่า "ไม่ต้องหรอกครับ ผมแค่ช่วยนิดหน่อยเอง ไม่ต้องเกรงใจกันขนาดนี้ก็ได้"

แม้เขากับฟางโมถึงจะยังไม่ถือว่าเป็นเพื่อนกัน แต่เรื่องอย่างการรับเงินนั้น...มันก็รู้สึกแปลกๆ ชอบกล

ฟางโมถึงเหลือบมองผู้จัดการของตน ผู้จัดการคนนั้นก็นำบัตรเอทีเอ็มยัดกลับไปให้ชีจยาอีกครั้งทันที

เดิมทีชีจยาต้องการจะปฏิเสธอีกครั้ง ทว่าฟางโมถึงกลับมองเขาอย่างจริงจังแล้วพูดเสียงเคร่งขีรึมว่า "ผมเคยได้ยินรุ่นพี่ในวงการพูดมาก่อนว่า ถ้าจะขอให้เทียนซือตัวจริงดูดวงให้ ราคาขั้นต่ำสุดคือค่าละห้แสน ชีจยา

พวกคุณช่วยชีวิตผมไว้ พูดตามตรงเมื่อก่อนผมแค่มองว่าคุณเป็นเพื่อนร่วมงานเท่านั้น แต่ตอนนี้ช่วยรับของขวัญขอบคุณจากผมไปเถอะครับ นี่คือธรรมเนียมของพวกคุณ แล้วพอทำตามธรรมเนียมเสร็จแล้ว..." หลังจากชะงักไปชั่วขณะ ฟางไม่ถึงกระบายยิ้ม "จากนี้ไปเราก็เป็นเพื่อนกันใช่ไหม"

เมื่อคนที่เพียบพร้อมรอบด้านบวกรวมเข้ากับคำพูดอันไร้ที่ติแบบนี้ ฟิจยาที่มีปัญหาด้านการสื่อสารก็ไม่สามารถหาคำพูดมารับมือได้เลย หลังจากคิดอยู่นาน ฟิจยาก็อธิบายจะพูดอะไรบางอย่างเพิ่มเติม แต่เธอก็จุกกลับช่วยเขาเก็บบัตรเอทีเอ็มใบนี้ใส่ลงในกระเป๋า

ฟิจยามองเขาด้วยความประหลาดใจ แต่อาจารย์เย่กลับพูดด้วยแววตาใส่อีกว่า "เพื่อไม่ให้มีอะไรติดค้างต่อกัน มันเป็นธรรมเนียมจริง ๆ ครับ"

เมื่อมาถึงจุดนี้ฟิจยาจึงทำได้เพียงยอมรับบัตรใบนี้เอาไว้จริงๆ

หลังจากออกมาจากห้องผู้ป่วย ฟิจยาก็ก็นั่งตรวจสอบยอดคงเหลือของบัตรใบนี้ที่ตู้เอทีเอ็มชั้นล่างของอาคารผู้ป่วยทันที เมื่อเห็นตัวเลขในบัตรฟิจยาก็ก็นั่งตกใจ พลังทำหน้าที่เหลว แต่เธอก็จุกกลับขมวดคิ้วเล็กน้อย

"น้อยไป"

ฟิจยาเข้าไปที่ตัวเลขบนนั้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ "หนึ่งล้าน! นี่ยังไม่พออีกเหรอครับ"

อาจารย์เย่มองเขาอย่างงุนงง

ฟิจยา "..."

แต่ก็จริง เพราะบัตรของอาจารย์เย่ใบนี้มีมูลค่าอย่างน้อยสามล้าน พอมาคิดแบบนี้ก็ถือว่าน้อยจริงๆ นั่นแหละ...

แต่หนึ่งล้านมันก็ได้ไม่น้อยเลยนะ!

ภาพยนตร์สองเรื่องที่ฟิจยาถ่ายทำช่วงนี้ต้องเอาค่าตัวมารวมกันถึงจะทะลุหลักหก ตอนนี่แค่จัดการผีนำเข้าแบบส่งๆ ไปตนเดียวกลับได้ตั้งหนึ่งล้านเนี่ยนะ! รู้อะไร ฟิจยาก็ก็นึกอยากถ่ายหนังอีกต่อไป การจับมืออย่างมืออาชีพต่างหากที่เป็นหนทางอันราบเรียบสายใหญ่ซึ่งจะนำไปสู่ความมั่งคั่งร่ำรวย

ถึงจะว่าอย่างนั้นก็เถอะ แต่หลังจากที่จายาหิบบัตร์กลับมา เขาก็มองดู บัตร์โบนด้วยสีหน้าซับซ้อน

เย้จี้จ้อไม่เข้าใจว่าจายากำลังมองอะไรอยู่ เขาเพียงแค่นั่งอยู่ด้านข้าง อย่างเงิบๆ ผ่านไปพักใหญ่ที่จายาก็พลุลมหายใจยาวๆ แล้วพูดด้วยรอยยิ้มจนใจ

"อาจารย์เย้ ในที่สุดตอนนี้ผมก็เข้าใจแล้วว่าพวกที่ไปถึงระดับชั้นนำของ วงการบันเทิงทั้งที่อายุน้อยขนาดนี้เป็นคนที่น่ากลัวขนาดไหน พวกเราสองคน รวมกันก็อาจจะยังไม่ใช่คู่ปรับกับราชาจอเงินฟางด้วยซ้ำ"

เย้จี้จ้อแหม่มริมฝีปาก "เขาคิดจะทำร้ายคุณเธอ" ขณะที่พูดก็คิดไปด้วยว่า จะขึ้นไปขึ้นบนเพื่อสอบถามให้ชัดเจน

ที่จายารีบหยุดอีกฝ่ายไว้

ใช่...อาจารย์เย้มีความเข้าใจวิถีทางโลกน้อยกว่าเขาเสียอีก ส่วน ราชาจอเงินฟางคนนี้ก็เป็พวกเจนโลกจริงๆ เพิ่งแยกกันเพียงไม่กี่ชั่วโมง เขาก็ให้ผู้จัดการเตรียมบัตรเอทีเอ็มที่มีเงินฝากหนึ่งล้านหยวนเอาไว้แล้ว หากมองเผินๆ ก็ดูเหมือนเป็นการทำตามธรรมเนียมของวงการศาสตร์ลึกลับ แต่ในความเป็นจริงคือได้ผูกมิตรกับเพื่อนในวงการศาสตร์ลึกลับทั้งสองคน อย่างที่จายาและเย้จี้จ้อไปด้วย

นี่เป็นการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวชัดๆ

ยังคิดที่จายาก็ยังรู้ดีกว่าอาจารย์เย้ของเขานั้นดีจริงๆ อาจารย์เย้ดีมาก ทั้ง ทำอาหารอร่อย กวาดบ้านเก่ง รู้จักดูแลคนอื่น นิสัยดี อารมณ์สูงส่ง แถมยัง หน้าตาหล่อเหลาอีกต่างหาก อีกทั้งเวลาอยู่กับอาจารย์เย้เขาก็รู้สึกสบายใจ อย่างน้อยเขาก็จะไม่วันถูกราชาจอเงินฟางข่มขืน

พอที่จายาคิดอย่างถึกถวนแล้ว อันที่จริงก็พอจะเข้าใจเรื่องอย่างการผูกมิตร กับคนอื่นได้อยู่หรอก หากแต่ตัวเขาเองไม่ถนัดเรื่องแบบนี้เลยสักนิด

พวกเขาทั้งสองวางเรื่องวุ่นวายนี้ทิ้งไว้แล้วกลับไปโรงแรม จากนั้น เย้จี้จ้อก็ปล่อยกุมารทองออกมาจากขวดขนาดเล็ก

ตอนนี้กุมารทองยังคงอยู่ในท่าทางแข็งทื่อ โดยมีกระดาดยันต์แปะอยู่ บนหัว ดวงตาสีดำที่ไร้ซึ่งตาขาวจ้องเขม็งไปยังที่จายาและเย้จี้จ้อ เมื่อมัน

อ้าปากเลือดเห็นยวหนืดผสมกับน้ำลายก็หยดลงมาจากมุมปากที่ละน้อย
มันต้องการที่จะหลบหนี แต่ถูกแผ่นยันต์ตรึงไว้อย่างแน่นหนาจึงทำได้เพียง
ถลึงตามองเท่านั้น

เย้จิ้งจื๊อพลิกมือหยิบธูปเซียงชิงหลือออกมา เพียงแค่กระดิกนิ้วลูกเต๋าสัมฤทธิ์
ขนาดเล็กก็ไปหมุนอยู่บนหัวของกุมารทอง

ชีจยาอุ้มส่งส่งไว้ขณะนั่งดูอาจารย์เล่ายวอาคมอยู่ด้านข้าง มันเป็นเพียง
การอัญเชิญหลังเสียชีวิตธรรมดาๆ เท่านั้น เนื่องจากนี่เป็นผีนำเข้า เย้จิ้งจื๊อเลย
ไม่รู้ว่าจะจัดการกับกุมารทองนี้อย่างไร จึงตัดสินใจที่จะอัญเชิญหลังเสียชีวิต

"หลังเสียชีวิตผู้สูงส่ง ศิษย์ขออัญเชิญเทพ"

"ทาร์กตายแล้วอายุเก้าเดือน นามกุมารทอง หล่อเลี้ยงด้วยเลือด
ก่อเกิดจากหยินชั่วร้าย วันนี้ได้ลงมือทำร้ายมนุษย์ เห็นควรลงโทษอย่างไร"

เย้จิ้งจื๊อเอ่ยโดยมีอักษรสีทองออกมาจากปาก อักษรรูปร่างเล็ก ๆ
ตัวแล้วตัวเล่าออกมาจากริมฝีปากของเขา ก่อนจะลอยไปที่ร่างของกุมารทอง
ตนนี้ จากนั้นอักษรขนาดเล็กก็รวมตัวกันกลายเป็นอักษรยันต์ขนาดใหญ่
แล้วดกุมารทองลงกับพื้นทำให้มันกระอักเลือดออกมา พร้อมทั้งร้องไหยหวน
ด้วยความเจ็บปวดเจียนตาย

ทันทีที่ชีจยาเห็นกุมารทองตนนี้ เขาก็นึกถึงความรู้สึกเหนียวๆ ที่มี
ขึ้นมาได้ เขากอดส่งส่งไว้ขณะรอให้หลังเสียชีวิตลงโทษกุมารทองตนนี้ ใครจะนึกว่า
หลังจากรอมาห้านาทีที่ท้องฟ้าก็ยังปราศจากความเคลื่อนไหว ด้านนอกลมสงบ
ต้นไม้นิ่ง ไม่ต้องพูดถึงฟ้าร้องเลย แม้แต่เมฆครี้มยังไม่มีความขยับ

ชีจยา "..."

เย้จิ้งจื๊อ "..."

ดวงตาของเย้จิ้งจื๊อฉายแววเย็นเยียบ เขายกนิ้วขึ้นแล้ววาดอักษรยันต์
สีทองขึ้นกลางอากาศโดยตรง จากนั้นก็ใช้ฝ่ามือตบอักษรยันต์ไปยังร่างของ
กุมารทอง และแล้วผีเด็กผู้นำสงสารก็ถูกเล่นงานจนกระอักเลือดอีกครั้ง

"หลังเสียชีวิตผู้สูงส่ง ศิษย์ขออัญเชิญเทพ"

เย้จิ้งจื๊อพูดอีกครั้งด้วยน้ำเสียงสงบ แต่ในห้องยังคงเงียบกริบ

ชีจยา "อาจารย์เย่ นี่หลังเขียว...เมินคุณหรือเปล่า"

เย่จิ้งจื่อ "..."

ตอนที่หนูได้ยัญเชียวหลังเขียวมาจัดการผีเผ่าก็เคยถูกปะป้าหลังเขียวเมินไปครั้งหนึ่งเช่นกัน ทว่าทุกครั้งที่อาจารย์เย่ยัญเชียวหลังเขียวจะค่อนข้างเรียบง่ายขอเพียงออกปากพูด ปะป้าหลังเขียวก็จุติลงมาอย่างไวหน้าเขาตลอด แต่คราวนี้อาจารย์เย่พูดสองครั้งติดต่อกัน ทว่าปะป้าหลังเขียวก็ไม่ตอบสนองเลยสักนิด

ชีจยาได้แต่มองอย่างงงวยด้วยไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะอะไร

ใบหน้าของเย่จิ้งจื่อเปลี่ยนเป็นสีแดงต่อน้าภรรยา จากนั้นเขาก็กรีดนิ้วแล้วนำเลือดออกมาหนึ่งหยด เลือดที่เต็มไปด้วยรังสีอำมหิตผนึกกุมารของตนนี้เอาไว้ทันที

"หลังเขียวผู้สูงส่ง ศิษย์ขออัญเชิญเทพ!"

ครั้งนี้จู่ๆ ก็มีฟ้าร้องแคว่เวาดังขึ้นบนท้องฟ้า ชีจยารอคอยปะป้าหลังเขียวลงโทษกุมารของตนอย่างล้นๆ แต่คิดไม่ถึงว่าเสียงสายฟ้าั้นจะดังขึ้นเพียงครู่เดียว จากนั้นก็หายไปโดยที่ไม่ได้ทำอะไรกับกุมารทองเลย

ขณะที่ชีจยารู้สึกงงวยไปหมด ทางเย่จิ้งจื่อก็ยกมือขึ้นเรียกกู่เซียงชิงหลี่กลับมา ก่อนจะมองไปที่ชีจยาด้วยสีหน้าจริงจัง

"หลังเขียวบอกว่าไม่สนใจผีต่างชาติ"

ชีจยาคิดว่าเขาแค่ล้อเล่น เลยหัวเราะแล้วพูดว่า "ก็จริงนะครับ ยังไงนี่ก็เป็นหลังเขียวของพวกเราชาวจีน แต่กุมารทองเป็นของประเทศไทยนี่นา"

เย่จิ้งจื่อพยักหน้าเบาๆ

ชีจยาหัวเราะอยู่พักหนึ่ง จากนั้นรอยยิ้มก็แข็งทื่อขึ้นมาฉับพลัน "อาจารย์เย่ เมื่อที่คุณพูดจริงหรือครับ ไม่ได้ล้อเล่นหรือ"

เย่จิ้งจื่อนึกว่าชีจยาเชื่อสิ่งที่ตัวเองพูด แต่ตอนนี้พอเขาถามมาแบบนี้จึงได้บอกไปว่า "เรื่องจริงครับ"

ชีจยา "...หลังเขียวบอกว่าไม่สนใจผีนำเข้าหรือครับ"

เย่จิ้งจื่อครุ่นคิด ผีนำเข้าคือผีต่างชาติหรือ

"ครับ ไม่สนใจผีต่างชาติ"

ซีจยา "..."

เป็นปะป้าหลังเขียวที่มีหลักการจริงๆ!

ความจริงแล้วปะป้าหลังเขียวเองก็รู้สึกขมขื่นใจเช่นกัน

ปะป้าต้องจัดการภารกิจมากมายทุกวัน ทั้งประเทศจีนมีคนมากกว่าพันล้านคน ทั้งยังมีภูเขาและแม่น้ำที่กว้างใหญ่ นี่เป็นแผ่นดินใหญ่ที่มีพื้นที่กว้างใหญ่แสนตารางกิโลเมตรเขียวชะวัก ทุกสรรพสิ่งทั่วแผ่นดินล้วนอยู่ภายใต้ความดูแลของปะป้าหลังเขียว ปะป้าจะมีเวลามากขนาดให้คนเชิญไปเชิญมาทุกวันได้อย่างไร หากจะให้จัดการผีในบ้านนะได้อยู่ ปะป้าก็แค่ทนกลักริ้นแล้วก็อาจจะเหนื่อยสักหน่อย แต่เรื่องอะไรปะป้าต้องดูแลผีนอกบ้านด้วย ปะป้าไม่ยินดีเลยสักนิด

ซีจยาคาดไม่ถึงเลยว่าหลังเขียวจะไม่ยินดีมาจัดการเรื่องกุมารทองตอนนี้ ทำให้พวกเขาต้องปรึกษากันอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจส่งมอบกุมารทองให้แผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับจัดการแทน

ซีจยายังแนะนำอีกว่า "เราขอให้พวกเขาให้คะแนนเราหน่อยได้ไหมครับ"

เย่จิ้งจือชะงักไป "คะแนนหรือครับ"

ซีจยาพยักหน้า "ใช่ครับ อาจารย์เย่นี้เป็นผีน้าเข้า ก่อนหน้านั้นคุณยังบอกอยู่เลยว่าไม่ไต่วิเคราะห้พลังหยินบนร่างของผีตนนี้ไม่ได้ งั้นพวกเขาจะสามารถวิเคราะห์จากสิ่งที่มนุษย์ทำได้ไหมครับ จะทำตัวไม่เสมอภาคกับผีตนนี้เพราะมันไม่มีบัตรประชาชนจีนไม่ได้เนะครับ ผีทุกคนเกิดมาเสมอภาคกันแล้วเราก็จับผีตนนี้ได้อย่างยากลำบาก ไม่ว่ายังไงมันก็ต้องมีค่าสักคะแนนครับ จะทำตัวแบ่งแยกสูงต่ำไม่ได้"

เย่จิ้งจือฟังไม่เข้าใจเลยสักนิด แต่ภรรยาพูดอะไรก็ถูกทั้งนั้น "เอละ ส่งมอบให้กับแผนกงานนอกวงการศาสตร์ลึกลับกันเถอะ"

ดังนั้นจึงได้ตกลงกันตามนี้

วันต่อมา หลังจากที่ซีจยาถ่ายทำฉากที่เหลือของตัวเองจนเสร็จก็เป็นอันปิดกล้อง พอตกเย็นฟางไม่ถึงก็ออกจากโรงพยาบาลแล้ว เมื่อเขากลับมาที่

กองถ่าย ผู้กำกับก็รู้สึกตกใจและบอกให้เขารีบไปพักผ่อนให้มากๆ แต่ฟางไม่ถึง กลับบอกว่าอาการบาดเจ็บของตัวเองหายดีแล้ว

เมื่อมองดูไหล่อันเรียบลื่นของราชาจอเงินฟาง ในที่สุดผู้กำกับก็เชื่อว่าราชาจอเงินฟางได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

พอซิจยาปิดกล้อง ฟางไม่ถึงก็ให้ผู้จัดการมอบช่อดอกไม้ให้อีกฝ่าย ราชาจอเงินฟางยิ้มและได้แสดงความยินดีกับซิจยาที่ถ่ายทำจบแล้ว ครั้นได้เห็นการแสดงออกของฟางไม่ถึง สมาชิกกองถ่ายคนอื่นๆ ก็คิดว่าซิจยาไม่ธรรมดาจึงรีบไปแสดงความยินดีด้วย พิจายาอยู่ในกองถ่ายมาหลายวัน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้รับการเอาใจใส่และคำอวยพรจากผู้คนมากมายแบบนี้ เขาขอบคุณทุกคนตามลำดับ จากนั้นก็มองไปทางราชาจอเงินฟางที่อยู่ตรงหน้า

ราชาจอเงินฟางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "แอดวีแซตผมสิครับ แล้วหลังจากนี้ถ้ามีโอกาสก็ติดต่อกันบ่อยๆ นะครับ"

ซิจยาคิดอยู่พักหนึ่งแล้วก็ไม่ได้ปฏิเสธออกไป

จะปลอดภัยกว่าถ้าอยู่ห่างจากคนประเภทนี้ไปเลย หรือไม่ก็เป็นเพื่อนกันไปเสีย

อาจารย์เย่ที่ยืนอ้อมส่งส่งอยู่ด้านข้าง "... น้อยใจมากจนไม่อยากจะพูด!

ความรวดเร็วในการทำงานของแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลีลานั้นเร็วกว่าที่ซิจยาจินตนาการไว้มาก ไม่นานหลังจากที่ซิจยาถ่ายทำจบก็มีสเตาฟฟ์กองถ่ายมาบอกเขาว่ามีคนรอเขาอยู่ข้างนอก และอีกฝ่ายยังพูดด้วยท่าทางมีลับลมคมในอีกว่า "เป็นผู้หญิงที่สวยสุดๆ เลย! ซิจยา เธอเป็นอะไรกับคุณเหวอ สวยมากเลย ไม่ค่อยไปกว่าดาราสาวหญิงในวงการบันเทิงด้วยซ้ำ"

คำร่างของใครคนหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาในใจของซิจยา และทันทีที่เดินออกมาจากสถานที่ถ่ายทำก็เห็นว่าเป็นดังคาด

หูเตี้ยกอดอก ริมฝีปากแดงยกยิ้ม "ช่วงนี้ฉันอยู่มณฑลชวณพอดี้ เหตุการณ์คราวนี้ฉันจะเป็นคนรับผิดชอบเอง"

เมื่อหูเตี้ยมาแล้ว ซี้จยาจึงแนะนำให้เขารู้จักกับฟางโม่ถึง

ราชาจอเงินฟางสมแล้วที่เป็นราชาจอเงินฟาง เพิ่งจะพบหน้ากันครั้งแรก เขาก็มองหูเตี้ยด้วยความหวาดระแวงแล้ว เขากวาดตามองขึ้นลงแวบหนึ่ง จากนั้นก็ครุ่นคิดอยู่สักพักก่อนจะพูดว่า "ไม่ทราบว่าคุณอาจารย์ท่านนี้มีชื่อว่าอะไรหรือครับ" เขาจึงเฝ้ามองข้ามเรื่องเพศไป

หูเตี้ยพูดอย่างเหนื่อยหน่าย "แซ่หู เอาละ เล่าสถานการณ์โดยละเอียดให้ฉันฟังหน่อย"

ทั้งสองเริ่มพูดคุยกันแบบลงรายละเอียด

อันที่จริงแล้วหูเตี้ยก็ไม่เคยเจอผีนำเข้าอย่างกุมารทองมาก่อนเช่นกัน เย้จี้จือหยิบขวดสีทองเล็กๆ ที่ปิดผนึกกุมารทองเอาไว้ออกมา แต่ในขณะที่หูเตี้ยกำลังจะเอื้อมมือออกไปรับ อาจารย์เย้ก็ชักกลับไปหน้าตาเฉย

หูเตี้ย "...?"

เย้จี้จือพูดเรียบๆ "ให้คะแนนด้วย"

ดวงตาของหูเตี้ยเบิกกว้าง "อะ?!"

เย้จี้จือกล่าวว่า "ไม่ว่าใครไม่สามารถวิเคราะห์กุมารทองนี้ได้ แต่มันก็เป็นผีเหมือนกัน ควรจะมีค่าหนึ่งคะแนน"

หูเตี้ยเคียดดาล "นายได้คะแนนเป็นหมื่นทุกเดือน นายยังจะเอาคะแนนบ้าบออะไรอีก!!!"

สีหน้าของเย้จี้จือไม่เปลี่ยนแปลงและมีความมุ่งมั่นประมาณว่า 'ไม่ให้คะแนนก็ไม่ให้ขวด' ซึ่งนั่นทำให้ซี้จยาที่มองอยู่ด้านข้างรู้สึกตื่นตาคือที่สุด

อาจารย์เย้แมนมาก ยอดเยี่ยมมาก! ต้องได้คะแนนที่ควรได้หนึ่งคะแนน ก็เท่ากับเบนซ์หนึ่งคัน พี่จยาต้องการสิ่งนี้มาก พี่ยายยังมีหนี้อีกสิบหกคะแนนอยู่นะ!

ความจริงแล้วมีบางอย่างที่ซี้จยาไม่รู้ แต่เย้จี้จือรู้

แผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับก่อตั้งขึ้นโดยสี่สำนักใหญ่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการคดีเหนือธรรมชาติต่างๆ ในโลกมนุษย์ แต่เทียนซือในวงการศาสตร์ลึกลับไม่ใช่อาจารย์เย้ที่ใจดีและซื่อตรง พวกเขาแต่ละคน

ล้วนเป็นคนเจนโลกกันทั้งนั้น แม้แต่ศิษย์ของสำนักใหญ่ทั้งสี่ก็ยังไม่ยอมทำเรื่องเสียแรงเปล่าแบบนี้เลย ดังนั้นทุกครั้งที่ยื่นชื่อรุ่นเยาว์ลงมือก็จะได้รับคะแนนเงินเดือนจากแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับ

การที่หนูเคยมาจัดการเรื่องกุมารทองในครั้งนี้ไม่ใช่การทำงานฟรี แผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับจะให้คะแนนอย่างน้อยห้าคะแนนสองคะแนนในจำนวนนั้นเป็นเงินเดือนพื้นฐานของเขา ส่วนอีกสามคะแนนเอาไว้ให้เขาพิจารณาตามระดับความยากของคดีว่าจะจ้างเขียนชื่อคนอื่นมาช่วยหรือไม่ หากไม่ขอความช่วยเหลือจากคนอื่น สามคะแนนนี้ก็ต้องส่งมอบคืนกลับไปยังหน่วยงานอยู่ดี

ตอนนี้ซิจยาและเย่จิ้งจื่อจับกุมารทองได้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องให้คะแนนนิดๆ หน่อยๆ เป็นสินน้ำใจสิ

อาจารย์เย่ชื้อเกินไปจริงๆ ผีหนึ่งตนหนึ่งคะแนน นี่คือธรรมเนียม เขาจึงอยากได้แค่หนึ่งคะแนน แต่ถ้าพี่จยาารู้เรื่องนี้เข้าละก็ เขาจะทำให้หนูเสียค่าออกมาอย่างน้อยสองคะแนนอย่างแน่นอน พวกเขาหนึ่งคนหนึ่งคะแนนแบบนี้ถึงจะถือว่าใช้ได้

เมื่อก่อนเย่จิ้งจื่อก็เคยช่วยแผนกประสานงานภายนอกวงการศาสตร์ลึกลับจับผี แต่อาจารย์เย่ไม่เคยขอคะแนนเลย พอเป็นแบบนี้หนูถึงได้เอาแต่พิมพ์อย่างห่อเหี่ยวและนำหนึ่งคะแนนออกมาอย่างไม่เต็มใจ แม้คะแนนนี้จะไม่ได้เป็นของเขาและแค่เก็บเอาไว้ที่เขาเป็นการชั่วคราว แต่เขาก็ตระหนี่มาก

หนึ่งคะแนนมันแบ่งยากจริงๆ ดังนั้นเย่จิ้งจื่อจึงนำคะแนนมาโอนไปยังบัญชีของซิจยาโดยตรง ซิจยามองดูเขาด้วยความประหลาดใจ ฝ่ายอาจารย์เย่ก็พูดอย่างเอาใจว่า "เป็นของคุณหมดเลยครับ" คะแนนของผมนี่ก็เป็นของคุณเช่นกัน

พี่จยาซาบซึ้งจนแทบน้ำตาไหล!

เดี๋ยวพอไปข้างอันจะต้องเลี้ยงของอร่อยให้อาจารย์เย่กินเยอะๆ แล้ว!

มือข้างหนึ่งรับคะแนนมา อีกมือก็มอบกุมารทองไป เป็นอันว่าได้ยกเลิกข้อขัดในการรับผิดชอบเรื่องนี้ให้กับหนูเต็มที่เป็นที่เรียบร้อย เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว

ซึ่งยากับเยจ็จจ็ก็ตั้งใจจะจากไป ทว่าพวกเขาเดินไปได้ไม่กี่ก้าว หูเตียก็พูดว่า "จริงสิ ลืมบอกไปอย่าง นานอ้อกำลังรีบเดินทางมาที่นี่ คิดว่าน่าจะถึงประมาณ ห้าทุ่มได้"

ซึ่งยามองไปที่หูเตียด้วยความประหลาดใจ จากนั้นจึงมองไปที่เยจ็จจ็ต่อ เยจ็จจ็ถาม "สหายนักพรตหนานอ้อมาทำไมเหรอ"

หูเตียแค้นหัวเราะ "ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าเขามาทำไม แต่ถึงยังก็ได้ยิน มาว่า...อืม ได้ยินมาว่าเหมือนจะมาเพื่อพานายไปที่สำนักเทียนจี" หูเตียพูดพลางยกนิ้วชี้ขึ้นชี้ไปที่ซีจียา

ซีจียา "ผมเหรอ!"

หูเตียแสร้งทำเป็นมีเลศนัยด้วยการปิดปากยิ้มบางๆ โดยไม่พูดอะไรอีก ซีจียามีสีหน้าบอกไม่ถูก เขาเคยได้ยินชื่อหนานอ้อจากเผยแพร่มานานแล้ว ศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักจื่อเวยชิงในบรรดาสี่สำนักใหญ่และลูกศิษย์สุดโปรด ของนักพรตเจิงชิวผู้เป็นอันดับหนึ่งในวงการศาสตร์ลับ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ คือหนานอ้อ แม้เขาจะอยู่ในอันดับที่สองของอันดับโมโต่ว และมีช่องว่างขนาดใหญ่ ระหว่างเขากับมัจจุราชเยช็ช็เป็นอันดับหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าหนานอ้อนั้น อ่อนแอจนเกินไป ด้วยอาจารย์เน้นให้น้อยในระดับที่ราวกับเปิดสูตรโกงซัดๆ หากนำไปเทียบกับบรรดาคนรุ่นเยาว์แล้ว ความแข็งแกร่งของหนานอ้อต่างหาก ที่เรียกได้ว่าปกติเป็นที่สุด อีกอย่างเขาก็เหนือกว่าหูเตียมาหลายปีและไม่เคยถูก หูเตียแซงขึ้นไปได้เลย

ศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักจื่อเวยชิงถ่อมมาหาเขาถึงมณฑลชวณ จากนั้นก็จะพาเขาไปที่สำนักเทียนจี...

ทำไมถึงรู้สึกเหมือนมีดวงไหนผุดปกติชอบกล

ไม่ต้องรอจนถึงห้าทุ่ม เวลาสี่ทุ่มนิดๆ ขณะที่ซีจียายังคงเก็บเสื้อผ้าอยู่ใน ห้องพักของโรงแรม จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงออกประตู เขาคิดว่าเป็นพนักงานบริการ ของโรงแรมมาเคาะประตูจึงเปิดประตูอย่างไม่ได้คิดอะไร จากนั้นก็หันหลัง เดินไปหยิบเสื้อคลุมพลางพูดว่า "วางของไว้บนโต๊ะได้เลย ขอบคุณครับ"

ทว่ารออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบกลับ

เสียงกังวานของผู้ชายดังมาจากด้านนอกประตู "สหายนักพรตเย่ ไม่เจอกันนานเลย"

เย่จึงจื๊อที่ทอดส่งส่งไว้พยักหน้าเบาๆ "สหายนักพรตหนานอ้อ ไม่เจอกันนานเลย"

ชีจยาหันขวับกลับไปทันที และในที่สุดก็เห็นเทียนชื่อหนุ่มยืนอยู่นอกประตูอย่างชัดเจน

หนานอ้อสวมเสื้อผ้าเรียบง่าย ดูธรรมดา ไม่ได้แยกเพศยากเหมือนหนูเตี้ยหรือทันสมัยและเท่เหมือนผยองวี เขายืนอยู่นอกประตูด้วยท่าทางสุ่มนวล และทักทายเย่จื๊ออย่างเป็นพิธี เมื่อเห็นว่าเย่จื๊ออึ้งมัวตัวหนึ่งอยู่ เขาก็ไม่ได้แสดงอาการประหลาดใจอะไร เพียงแค่ค่อยๆ เบนสายตามามองชีจยาซึ่งเปิดประตูให้ตนเอง ก่อนจะพยักหน้าให้เขา

"สหายนักพรตชี"

ชีจยาที่ถูกคนอื่นเรียกว่า 'สหายนักพรตชี' แอบรู้สึกเกือเขินเล็กน้อย "...สวัสดีครับ"

จากนั้นหนานอ้อก็เข้ามาในห้อง

ชีจยาไม่เคยเห็นเทียนชื่อที่ดูเป็นเทียนชื่อขนาดนี้มาก่อน...ในหลาย ๆ ความหมายตามตัวอักษร

การแต่งกายของหนานอ้อไม่ต่างจากคนทั่วไปและก็ได้ผมยาวเหมือนหนูเตี้ย หลังจากที่เขายเข้ามาในห้อง เขาก็ถามอย่างมีมารยาทว่าขอนั่งเก้าอี้ได้ไหม หลังจากได้รับอนุญาตแล้วถึงได้นั่งลงและเริ่มพูดคุยเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการมาเยือนของเขา

"สหายนักพรตเย่ สหายนักพรตชี ขอบอกตามตรงว่าช่วงนี้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นที่ข้างอัน"

เย่จื๊อถาม "เกิดจากสาเหตุอะไร"

หนานอ้อกล่าวว่า "บางที่อาจจะเกี่ยวข้องกับสุสานปฐุมจักรพรรดิ เมื่อไม่กี่วันก่อนอาจารย์ของผมกับนักพรตจีซานได้ร่วมมือกันวางร้ายเขตอาคมไว้

นอกสุสานปฐมจักรพรรดิแล้ว และยังมีสหายนักพรตสิบคนคอยเฝ้าอยู่
ด้านนอกสุสานทุกวันด้วย แต่ก็ไม่เคยเห็นวิญญาณดวงไหนหนีออกมาจาก
สุสานปฐมจักรพรรดิเลย ว่ากันตามหลักแล้วไม่น่าจะเป็นปัญหาที่สุสาน
ปฐมจักรพรรดิ"

ซีจยาเอ่ย "ถ้ามีปัญหาก่อขึ้นที่สุสานปฐมจักรพรรดิ จื่ออิงน่าจะบอกผม
นะครับ เมื่อไม่กี่วันก่อนผมยังคุยกับจื่ออิงอยู่เลย ช่วงนี้เขากำลังยุ่งกับการเรียน
ฟิสิกส์...อะแฮ่ม ช่วงนี้เขายุ่งมาก แต่เขาบอกว่าทุกอย่างในสุสานปฐมจักรพรรดิ
ปกติดี ไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้น ฉางอันใหญ่ขนาดนั้นน่าจะจะไม่เกี่ยวข้องกับสุสาน
ปฐมจักรพรรดิก็ได้ อย่างเช่นว่าคุณคิดดูสิ สุสานบูเช็กเทียนก็เหมือนจะอยู่ใกล้
ฉางอันนี่"

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ซีจยาก็รู้สึกไม่พอใจสักเท่าไร

ตอนนี้จื่ออิงกำลังตั้งใจเรียนอยู่ในสุสานปฐมจักรพรรดิ เขามีความ
ก้าวหน้าขึ้นทุกวันและไฝเรียนยิ่งกว่านักเรียนเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย
เสียอีก พวกเขียนซือวงการศาสตร์ลับทำงานเสี่ยงดังหนวหนวยู่ด้านนอก
ตลอดทั้งวันเขายังไม่ปิดปาก ทำให้ทุกครั้งที่เกิดเรื่องุ่นวายในฉางอัน สิ่งแรก
ที่นึกถึงต้องเป็นสุสานปฐมจักรพรรดิอยู่เรื่อย จะใส่ความจื่ออิงกันเกินไป
แล้ว

"ใช้ครับ มันควรจะเป็นแบบนี้" หนานอี่เสียบไปชั่วขณะ ก่อนจะพูดต่อ
"เราทุกคนต่างก็คิดแบบนี้ คิดว่ามีผีอาฆาตมาก่อปัญหาในฉางอัน แต่
หลังจากค้นหาติดต่อกันมาสิบกว่าวันกลับไม่พบร่องรอยของผีอาฆาตตนนั้น
เลย บรรดาผู้อาวุโสของสำนักเขียนจี้ร่วมกันทำนายอีกครั้ง ผู้อาวุโสจุ่เฟิง
กระอักเลือดออกมาสามลิตร แล้วสุดท้ายสิ่งที่กระดานทำนายคำนวณได้
ก็ยังเป็นสุสานปฐมจักรพรรดิ"

ซีจยา "..."

เป็นสุสานปฐมจักรพรรดิจริงๆ เหรอ!

ซีจยายังคงเข้าข้างจื่ออิง "มันจะเป็นการคำนวณผิดหรือเปล่าครับ"

หนานอี่ "ผู้อาวุโสจุ่เฟิงกระอักเลือดออกมาสามลิตรจริงๆ ครับ"

“ชีจยา...”

เย้จึงจ้อกล่าว่าว่า “สหายนักพรตหนาน ที่ผู้อาวุโสเจิงซิวสั่งให้คุณมาที่นี่ มีธุระอะไรหรือครับ”

จู่ๆ ก็กลับเข้าประเด็นหลักทันที

ชีจยาหันไปมองหนานอี้ เทียนซือหนุ่มที่ทั้งสุภาพและเคร่งขรึมคนนี้ มองเขาอย่างขึงขัง แล้วพูดทีละคำว่า “สหายนักพรตชี โปรดไปที่สำนักเทียนจี และร่วมทำนากับเหล่าผู้อาวุโสของสำนักเทียนจีด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นกับสุสาน ปฐมจักรพรรดิกันแน่”

นี่เป็นครั้งแรกที่ชีจยารู้ว่าตัวเองมีความสามารถในการทำนายชะตาด้วย

ชีจยารู้ถึงความสามารถในการทำนายชะตาของสำนักเทียนจีอยู่แล้ว แม้แต่นักพรตจู่จ้าวที่ไม่น่าเชื่อถือเอาสักเท่าไหร่ เมื่อสามเดือนก่อนก็ยังทำนายออกมาได้เลยว่าผู้ที่หนีออกไปจากสุสานปฐมจักรพรรดิคือจ้ออิง ตอนนี้นี้หนานอี้มารับเขาไปที่สำนักเทียนจีด้วยตัวเอง ชีจยาจึงปฏิเสธลำบาก เหตุผลแรกเลยก็คือเพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสุสานปฐมจักรพรรดิและเขาก็เป็นเพื่อนสนิทกับจ้ออิง ดังนั้นเขาจึงต้องรู้ความจริงให้ได้ อย่างที่สองคือเขาเป็นคนเดียวในวงการศาสตร์ลึกลับที่สามารถสื่อสารกับจ้ออิงได้ หากอยากรู้เรื่องในสุสานปฐมจักรพรรดิ ถ้าจะให้ง่ายที่สุดก็ควรมาหาเขาแหละ

เดิมทีเย้จึงจี้ต้องการไปที่สำนักเทียนจีกับชีจยา แต่หนานอี้กลับพูดขึ้นว่า “สหายนักพรตเย้ ตอนนี้เกิดเรื่องวุ่นวายในฉางอัน ไม่ทราบว่าคุณช่วยไปที่ฉางอัน เพื่อร่วมกันทำให้เหตุการณ์สงบกับอาจารย์และพวกอาจารย์ผู้สั่งได้ไหมครับ”

แน่นอนว่าเย้จึงจี้ไม่อยากให้ชีจยาไปสำนักเทียนจีเพียงลำพัง เขาจึงถามว่า “เรื่องวุ่นวายแบบไหนหรือครับ”

หนานอี้พูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า...

“ขบวนร้อยญาติยามราตรี”

ด้วยเหตุนี้จึงต้องแยกกันไปเป็นสองทาง ชีจยาติดตามหนานอี้ไปยังสำนักเทียนจี ในขณะที่เย้จึงจี้ไปฉางอันคนเดียว

ชีจยาเคยได้ยินแค่ขบวนร้อยญาติยามราตรีของญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ไม่เคย

ได้ยินเลยว่าในประเทศจีนก็มีขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีกับเขาด้วย รวากับมองออกถึงความสงสัยของเขา ระหว่างทางหนานอู้จึงอธิบายให้ฟังว่า "ประเทศจีนมีขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซางและโจว ต่อมาเผยแพร่เข้าไปในญี่ปุ่นและค้อยๆ พัฒนาไปเป็นขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีของญี่ปุ่น ในสมัยโบราณร่ายกฤตยิยามราตรีจะแห่กันออกมาในช่วงเทศกาลสารทจีนกลางเดือนเจ็ด ออกจากประตูมโหฬารมาสู่โลกมนุษย์เพื่อเปลื้องเปลื้องไปกับการเซ่นไหว้จากคนรุ่นหลัง สมัยโบราณคนเชื่อเรื่องผีและเทพเจ้า ขนาดของขบวนแห่ร่ายกฤตยิยามราตรีจึงยิ่งใหญ่มาก แต่ปัจจุบันไม่มีขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีอีกต่อไปแล้ว เหตุผลแรกคือเพราะไม่มีผีที่ทรงอำนาจถึงขนาดที่สามารถสั่งการร่ายกฤตยิยามราตรีให้เริ่มเดินขบวนในตอนกลางคืนได้ เหตุผลที่สองก็เพราะผู้คนไม่เชื่อเรื่องผีและเทพเจ้าทำให้แรงศรัทธาและการเซ่นไหว้ในโลกมนุษย์ลดลงไปมาก ดังนั้นขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีจึงต้องมีผีที่ทรงอำนาจหนึ่งตนเป็นผู้นำและจะต้องทรงอำนาจถึงขนาดสามารถต้านทานพลังหยางในโลกมนุษย์ที่เฟื่องฟูขึ้นทุกวันได้ด้วย"

สองส่งกำลังพุบหลับอยู่ที่เบาะหลังรถ ส่วนซีจยาที่ขับรถอยู่ก็ถามขึ้นว่า "อาจารย์หนานอู้ ขบวนร่ายกฤตยิยามราตรีในจางอันเป็นยังไงหรือครับ"

หนานอู้กล่าวว่า "เริ่มตั้งแต่เมื่อสิบวันก่อน พอถึงยามจื่อร่ายกฤตยิยามปรากฏตัวขึ้นที่ปลายถนนใหญ่ทั้งสี่สายทางฝั่งเหนือได้ออกตกของจางอันแล้วเดินขบวนไปยังใจกลางเมือง ใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม* ก็เดินขบวนไปถึงหอรบวังแล้วตีระฆังสัมฤทธิ์บนหอรบวังสิบสองครั้ง จากนั้นร่ายกฤตยิยามก็หายไป ก่อนจะมาโผล่ที่พื้นดิน"

ซีจยา "... นี่มันจะอวดดีเกินไปแล้ว!

นี่เป็นครั้งแรกที่ซีจยากับหนานอู้ได้เจอกัน แต่อาจารย์หนานอู้คนนี้คุยด้วยง่ายมาก อีกฝ่ายไม่พูดเล่นเรื่อยเปื่อย แต่ทุกครั้งที่ได้ถามอะไรไปก็จะตอบอย่างมีความอดทน นับว่าค่อนข้างคล้ายกับเย่จิงจื่อทีเดียว แต่เมื่อซีจยาวิเคราะห์อย่างละเอียดก็พบว่าอาจารย์หนานอู้คนนี้เหมือนจะเคร่งครัดนิยมและปฏิบัติ

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาที่จีนใช้ในสมัยโบราณ โดยหนึ่งชั่วยามเท่ากับระยะเวลาสองชั่วโมงในปัจจุบัน

อย่างน้อยบน้อมต่อผู้อื่นมากกว่า ไม่เหมือนกับอาจารย์เย่ที่บริสุทธิ์มาจากใจ (?)
จากมณฑลชวนไปตั้งสำนักเทียนจีต้องใช้เวลาขับรถถึงสิบกว่าชั่วโมง

ในขณะที่ซีจียาไม่รู้จะสรรหาเรื่องอะไรมาคุยกับหนานอ้อแล้ว จนทั้งคู่
ได้แต่มองหน้ากันอย่างไม่รู้จะพูดอะไร เย่จึงจี้ก็บินไปถึงข้างอื่นแล้ว

เมืองโบราณพันปีแห่งนี้ตั้งอยู่บนแผ่นดินจีนอย่างสงบสุข เมื่อเย่จี้จ้อ
เงยหน้าขึ้นไปกวาดตามองก็เห็นเหล่าเทียนซือวงการศาสตร์ลี้ลับบินอยู่เหนือ
ยอดหอระฆัง เขาบินตรงเข้าไปหา ทันทีที่เห็นเขา อาจารย์ยู่ลิ่งก็ทำหน้าอึ้งทุกซ
แล้วพูดอย่างรีบร้อนว่า "พอหนุ่มเย่ ในที่สุดเธอก็มาถึงแล้ว เร็วเข้า รีบมาช่วย
อาตมาด้านไว้หน่อย ค่ายกलिใหญ่เกินไปพลังมากเกินไป อาตมาทนไม่ไหวแล้ว"

เย่จี้จี้ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วไปยืนอยู่บนแกนค่ายกलिแกนหนึ่ง
บนยอดหอระฆังแทนที่อาจารย์ยู่ลิ่ง

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า เมื่อยามจี้จี้มาถึง ทั้งที่เป็นเวลาติดดินค่อนข้าง
แล้ว แต่เขตตัวเมืองข้างอันก็ยังคงคับคั่งไปด้วยผู้คน นักท่องเที่ยวจากทั่วโลก
ต่างนั่งกินดื่มเฮฮากันอย่างเบิกบานใจอยู่แถวหอระฆัง โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่า
ณ เวลานั้นมีกลุ่มเทียนซือชั้นยอดในวงการศาสตร์ลี้ลับกำลังยืนทำหน้ามึน
คิ้วขมวดกันอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา

เย่จี้จี้เพิ่งจะมาถึง อีกทั้งไม่รู้ถึงสถานการณ์อะไรเลย จึงทำเพียง
ยืนอยู่บนแกนค่ายกलिอย่างว่าง่ายเพื่อรักษาค่ายกलिเอาไว้ แต่เมื่อถึงยามจี้
จี้บนพลันม่านตาของเขาก็หดตัวลง เขามองไปยังจุดเริ่มต้นของถนนข้างอัน
ฝั่งทิศเหนือด้วยสายตาเฉียบคม ต่อมาเขาก็มองไปทางอีกสามทิศทางอย่าง
รวดเร็ว ก่อนจะเห็นว่ามียักษ์หยาบดำเบาบางเริ่มควบแน่นและปรากฏขึ้น
บริเวณปลายถนนทั้งสองสายนี้

พลังหยินมีมากขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งใหญ่มากขึ้นไปทุกที

นักพรตเจิ้งชิวทำท่ามูทราพลังท่งเสียงดัง "เทพแดงแห่งทิศใต้
ทองหลอมก่อระฆังเพลิง ครึ่งฟ้าพาดห่าขุนเขา พลิกสมุทรสะเทือนฟ้าดิน
เดินทางท่องทั่วหล้า บัญชาการทหารสวรรค์ โปรดฟังเจ้าเรียกขาน รีบหยุด

ให้ทันกาล ปราบเทพमारแลผีร้าย เร่งส่งทหารบุกเมืองแห่งเปลวเพลิงโดยเร็วพลัน จะมีผลในบัดดล!"

ทันทีที่พุดจบแสงสีแดงเจิดจ้าก็ปรากฏขึ้นใต้ฝ่าเท้าของเย้งจื่อ อาคมของเย้งจื่อถูกค่ายกลดูดซับเข้าไปอย่างรวดเร็ว สีหน้าของนักพรตเจิ้งชิวค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นไม่นามอง ต่อมาแสงสีแดงดุจเปลวไฟสีสายก็เคลื่อนไปตามการใช้อาคมของคนทั้งสอง แล้วกระจายอย่างรวดเร็วไปตามถนนทางทิศเหนือได้ออกตกทั้งสี่ทิศ โดยมีหอระฆังในเขตตัวเมืองฉางอันเป็นจุดศูนย์กลางบนท้องถนน จู่ๆ นักท่องเที่ยวคนหนึ่งก็พุดจากใจอย่างรู้สึกสบายตัว "ทำไมจู่ๆ ก็ไม่รู้สึกละอายแล้วละ"

"ฉันก็เหมือนกัน เมื่อก็ยังไม่รู้สึกละอายปางตายจากการเดินเที่ยวมาทั้งวันอยู่เลย แต่ตอนนี้กลับรู้สึกว่ายังเดินต่อได้อีกวัน"

แสงสีแดงปกคลุมถนนใหญ่ทั้งสี่สายและหอระฆังที่อยู่ตรงกลางเอาไว้ อย่างแน่นหนา ทันทีที่ค่ายกลก่อตัวขึ้น พลังหยินที่ปลายถนนทั้งสี่ก็ควบแน่นเป็นรูปเป็นร่าง พลังหยินสีดำกลายเป็นผีร้ายตนแล้วตนเล่า โดยที่ระดับต่ำสุดคือมีตะบะยี่สิบสามสิบปี และในนั้นยังมีผีเร่ร่อนสองตนที่มีตะบะห้าร้อยปีอยู่ด้วย

นี่มันไซ้ขบวนร้อยญาติยามราตรีที่ไหนกัน ผีเร่ร่อนอย่างน้อยหนึ่งหมื่นกว่าตนมารวมตัวกันหนาแน่น โดยแบ่งเป็นสี่กลุ่ม เคลื่อนขบวนจากสี่ทิศทางมายังหอระฆังที่อยู่ตรงกลาง

พวกเขาทะลุผ่านร่างของมนุษย์ซึ่งได้รับความคุ้มครองจากแสงสีแดง โดยที่คนเหล่านั้นไม่ได้สังเกตเห็นผีพวกนี้เลย

กระทั่งในที่สุดพวกมันก็มารวมตัวกันได้หอระฆัง โดยมีผีเร่ร่อนตะบะห้าร้อยปีสองตนยืนอยู่บนตึกสูงและตีระฆังสัมฤทธิ์ที่มีประวัติยาวนานกว่าหกร้อยปี

เหง่เหง่า!

เสียงทุ้มของระฆังดังขึ้นสิบสองครั้ง โดยเสียงที่ดังขึ้นแต่ละครั้งนั้นสะท้อนไปถึงฟ้า

เสียงนี้ถูกค่ายกลสีแดงสกัดไว้ภายในเขตอาคม ซึ่งคนธรรมดาที่อยู่

ด้านล่างจะไม่สังเกตเห็น

ขณะที่เสียงระฆังครั้งที่สิบสองดังขึ้น ร่างของเหล่าร้อยญาติซึ่งมารวมตัวกันที่หอรระฆังในฉางอันก็จางลง ก่อนจะหายไปนอากาศ แต่นี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมดนี้เท่านั้น ตอนเห็นขบวนร้อยญาติยามราตรีสีหน้าของเย่จิ้งจือยังถือว่าค่อนข้างสงบราวกับไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่อะไร ทว่าชั่วขณะต่อมาหลังจากร้อยญาติหายไปแล้ว เย่จิ้งจือก็เบิกตากว้าง เขามองไปยังมังกรทองห้ากรงเล็บที่บินหมุนวนออกมาจากหอรระฆังด้วยความตกตะลึง

มังกรขนาดมหึมาสีทองนำปราณม่วงอันน่าสะพรึงกลัวของมังกรที่แท้จริงออกมาจากหอรระฆัง แล้วบินไปยังกำแพงเมืองโบราณของฉางอัน มันโปรยแสงสีทองจำนวนมากลงมาตลอดทางที่บินผ่านไป แล้วสุดท้ายก็บินเข้าไปในกำแพงเมืองโบราณฉางอันก่อนจะหายไป

เย่จิ้งจือจ้องมองด้วยแววตาโชติช่วงอยู่นาน จากนั้นจึงหันกลับมาถามว่า "นั่นคืออะไรครับ"

นักพรตเชิงชีวะจะไปรู้ได้อย่างไร ขณะนั้นอาจารย์บู๊ซึ่งที่อยู่ด้านข้างก็ยิ้มเจื่อนแล้วพูดว่า "พ่อหนุ่มเย่ ถ้าเราดูเราจะยังยืนอยู่ที่นี้หรือ อ้าวว่าแต่ผีหมื่นตนเลย ต่อให้เป็นผีหนึ่งแสนตน ตราบใดที่พวกเรารวมตัวกันก็สามารถจัดการได้ แต่มังกรตัวนั้นกำลังปกป้องพวกมันอยู่! พอเราเข้าไปใกล้ปราณม่วงมังกรนั้นก็จะมีใจเมตตา เราเลยได้แต่รอให้พวกมันตีระฆังเสร็จแล้วบินหนีไปเอง"

เย่จิ้งจือมองลงไปยังทิศทางที่มังกรทองตัวนั้นหายไป แล้วทันใดนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา

อาจารย์บู๊ซึ่งตกใจ "พ่อหนุ่มเย่ นี่เธอทำอะไรนะ"

เย่จิ้งจือกล่าวว่า "ส่งวีแชตครับ"

อาจารย์บู๊ซึ่ง "... อาตมารู้อยู่แล้วว่าเธอกำลังส่งวีแชต! แต่เมื่อที่เราพูดถึงเรื่องใหญ่ระดับชาติกันอยู่ แล้วจู่ๆ เธอก็หันไปส่งวีแชตกลางคันแบบนี้มันเหมาะสมหรือ!

ชีจยาเพิ่งมาถึงจุดบริการบนทางด่วนแห่งหนึ่ง เขาเติมน้ำแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดู

เย่จิ้งจื่อ นางอันอันตรายมาก คุณอย่ามาที่นี่นะครับ

ซีจียา "...?"

อาจารย์เย่เก็บโทรศัพท์ด้วยความพึงพอใจ

อืม สิ่งสำคัญที่สุดคือภรรยาไม่ได้มายังสถานที่ที่อันตรายแบบนี้

คุณอย่า

鬼知道我经历了什么 3

Gui Zhi Dao Wo Jing Li Le Shen Me 3

พวกผีรู้ดี ชีวิตนี้ฉันผ่านอะไรมาบ้าง 3

ไม่เงินฮวน เขียน

เงินเม้งหาน, Tear แปล

จำนวน 336 หน้า

ราคา 419 บาท

《鬼知道我经历了什么》(Gui Zhi Dao Wo Jing Li Le Shen Me)

Author © 莫晨欢 (Mo Chen Huan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3271-8

ภาพประกอบ Aluma

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

นับวันความสัมพันธ์ระหว่าง ‘ซียา’ และ ‘เยจิงจือ’ ยิ่งพัฒนาไปไกล

หลังจากที่ทั้งคู่ผ่านเรื่องราวต่างๆ กันมามากมาย

ถือเป็นบทพิสูจน์ที่ยืนยันถึงความรู้สึกที่มีให้กันได้ดีเป็นอย่างดี

เพียงแต่พวกเขายังไม่ได้พูดออกมาให้ชัดเจนก็เท่านั้น

แต่ขึ้นชื่อว่าเป็นชีวิตของราชาพีชและมีจูลราชย์แล้วย่อมไม่มีอะไรง่าย

อันที่จริงอาจเรียกได้ว่าไม่ง่ายมาตั้งแต่ลืมตาดูโลก

เมื่อพวกเขาต้องเผชิญกับขบวนการรื้อกฎพิฆาตราชินีซึ่งสร้างความหวาดหวั่นทั้งวงการศาสตร์ลึกลับ

ไม่เพียงเท่านั้นเหล่าเทียนซียังต้องรับมือกับร่างไทรออสสูเรสอันตรายของเยจิงจือที่ตื่นขึ้นมา

นอกจากนั้นแล้วซียายังได้ล่วงรู้เรื่องราวสุดช็อกที่ว่า...

ตัวเองคือคู่นั้นของเยจิงจือที่ทุกคนพูดถึงกัน!

Warning: domestic violence, violence, blood, dead bodies, cannibalism, mentioned disgusting situation, mental and emotional abuse, rape, suicide

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3271-8

9 786160 632718

ราคา 419 บาท